

kalske Evner og hendes Energi. „Hun vilde kunne blive en Virtuos af evropæisk Rang,“ havde han sagt.

Aftenen før han rejste til Nauheim for at gennemgaa en Kur — og hente sin Dødsdom — stod de sammen i Lygteskæret udenfor hendes Port i Dronningens Tværgade og tog Afsked. Han havde fulgt hende hjem fra en Koncert, og de var begge lige aandsfraværende. Anede hun, at Frierordet atter brændte ham paa Læben? Var det af den Grund, hun havde et saadant Hastværk med at faa Haanden ud af Aftenkaaben og sige Godnat?

„Og Lykke paa Rejsen!“ sagde hun i en spøgende Tone. „Og husk paa, at De har lovet Mor at skrive!“

Det var de sidste Ord, han havde hørt af hende.

Siden havde han hvert Aar paa sin Fødselsdag faaet en Sending Roser fra hende og Moderen med en Hilsen fra Storeholt, hvor de paa den Tid gerne opholdt sig. Den første Gang havde han takket med et Brev, senere med et Par Høflighedsfraser, og anden Forbindelse havde der i disse Aar ikke været imellem dem. Dersom det forholdt sig rigtigt, som Asmus formodede, at hun gik og ventede paa nogen, saa kunde det sikkert ikke være paa ham . . .

Lyden af en Mus, der gav sig til at arbejde henne bag Vinduespanelet, gjorde ham et Øjeblik opmærksom. Saa var Klokken altsaa Et. Det lille Mørkevæsen, der førte en strengt reguleret Tilværelse, begyndte hver Nat paa den Tid at skærpe Tænder. Udenfor havde Vinden rejst sig. Underligt luskende kom den omme fra det søndre Gavlhjørne og fingrede ved Vinduer og Døre som en Tyv. Et Varsel om Regn.

Hurtigt vendte hans Tanker tilbage til Jytte. Han satte sig op i Sengen og trykkede forstumlet Ansigtet ned i sine Hænder. Om et halvt Aar vilde han maaske vide Besked. Seks lange Maaneder skulde han endnu gaa her i Uvished! . . . Han følte igen Sygdommens Lænker snære om Haand og Fod og sled i dem som en Fange, der er vaagnet op af en Drøm om Frihed.

„Hvad har jeg i Grunden vundet? Ikke saa saare har Dødens Gespenst sluppet sit Tag i min Strube, før Livets Mare kaster sig over mig med endnu værre Pine!“